

Życie i śmierć są nierozdzielnie ze sobą połączone

Autor: Billy

Śmierć należy do życia, jak i życie do śmierci. Obie nie mogą bez siebie istnieć, ponieważ są względem siebie tak zależne, jak jawa i sen*. I tak jak człowiek przechodzi w stan snu, i nie może przed nim uciec, tak też przychodzi śmierć na koniec życia, obojętnie czy człowiek tego chce, czy nie. Jednak podczas swojego życia myśli o tym rzadko albo w ogóle, nie mówiąc już o uczuciach, które mogłyby się pojawić, związane z tematem śmierci. Myśli na ten temat są często wykluczane ze świadomości, chociaż byłoby lepiej dogłębniej na ten temat pomyśleć, aby zrozumieć prawdziwe znaczenie śmierci, bo to oznaczałoby również zrozumienie sensu życia. Jednak niestety żadne myśli i uczucia nie są w tym kierunku kierowane, choć człowiek codziennie ma do czynienia ze złymi wieściami o wojnie, przestępstwach, nieszczęśliwych wypadkach, morderstwach i katastrofach, które pochłaniają tysiące ofiar. A jednak mało kto myśli o tym, że śmierć może również zakończyć jego własne życie. Najwyraźniej wiele osób wierzy w to, iż śmierć przychodzi tylko do innych, a nie do nich samych. I właśnie tak nie jest i nie jest to również prawdą, ponieważ wszyscy ludzie mają takie same materialne ciała, które są poddane procesom starzenia i przemijania i tak prędzej czy później umrą i padną ofiarą śmierci. Oczywiście istnieje duża różnica w tym, czy śmierć jest naturalną, z powodu nieszczęśliwego wypadku, śmiertelnej choroby lub spowodowaną przemocą, ale tak czy inaczej, jest czymś nieuniknionym dla każdego. W związku z tym człowiek powinien nieustannie mieć na uwadze, jak radzić sobie z myślami i uczuciem realności nieuchronnej śmierci, zarówno w odniesieniu do samego siebie, a także najbliższej rodziny oraz wszystkich ludzi. Przez to racjonalne myślenie i wynikające z niego kontrolowane uczucia, tworzy się pewność, że śmierć należy tak samo do życia, jak również do nieustannej ewolucji tak, jak życie do ewolucji i do nieuniknionej śmierci. W związku z tym, myśli na temat śmierci nie powinny być nigdy tłumione, ale ją samą należy postrzegać jako przewodnika do dalszej egzystencji w zaświatach, która toruje drogę stwórczej energii życia do nowych narodzin. Człowiek musi więc spojrzeć w oblicze śmierci, by zrozumieć jej sens oraz cel i zdać sobie sprawę z tego, że tylko dzięki śmierci może nastąpić postęp w kolejnym życiu. Człowiek musi się obeznać z sensem śmierci, że oznacza ona więcej niż tylko przemijanie ciała materialnego. I rzeczywiście, jeżeli dogłębnie zastanowić się nad życiem i śmiercią, jak również sensem życia - które oznacza świadomą ewolucję - to nie jest trudno pogodzić się z nieuchronnością śmierci. Wszechświat jest bardzo stary, ale nie ma w nim żadnej istoty materialnej, fizycznie ucieleśnionej istoty żywej - czy to natury ludzkiej, czy zwierzęcej - która byłaby nieśmiertelną. Nieśmiertelną jest tylko stwórcza energia, która jest podstawą wszystkich stwórczych form energii natury zwierzęcej czy ludzkiej, jak również roślinnej. Zatem leży to w naturze ludzkiego ciała, że jest przemijające, podatne na zranienie i nietrwałe, niezależnie od tego, jaką ma naturę, czy jest grube czy chude, piękne czy brzydkie. W każdym razie od narodzin nieustannie przez całe życie kroczy ono w kierunku umierania i śmierci i nic nie jest w stanie tego powstrzymać. Dla śmierci nie odgrywają żadnej roli bogactwo ani bieda, siła czy słabość fizyczna, ani pochlebstwa i hipokryzja, żadne przekupstwo, ani modlitwy i żadne przeklinania czy cokolwiek innego, które człowiek mógłby wymyślić, aby uniknąć śmierci. Ponieważ śmierć nie robi żadnej różnicy, ona zabiera każdego, kto się narodził.

Gdy człowiek zastanawia się nad śmiercią, ogarnia go w pierwszej chwili pewne nieprzyjemne uczucie i robi się niespokojny, ponieważ w zaraniach swych myśli i uczuć zdaje się w śmierci dostrzegać i wyczuwać coś groźnego. Jednak taka rzeczywista reakcja jest również pomocna, ponieważ daje do zrozumienia, że śmierć jest rzeczywiście nieuchronnie obecna wszędzie i zawsze. Chociaż człowiek nie zna chwili swojej śmierci, w której jego życie się skończy, musi jednak zawsze mieć pewność tego, że śmierć jest nieuniknionym kresem życia. Nikt nie wie, kiedy wybijie jego ostatnia godzina, to może być ta następna, a może nawet któraś następnego dnia, tygodnia, miesiąca lub roku, za dziesięć, za trzydzieści albo czterdzieści lat. Nikt nie może zagwarantować sobie ani, żadnej bliskiej mu osobie, że przeżyje następną noc. Nawet jakiś najmniejszy fakt jest w stanie spowodować, że śmierć przychodzi do człowieka i żąda od niego niespodziewanego i natychmiastowego opuszczenia jego materialnego świata. Powody tego mogą być bardzo różne i mogą leżeć nawet w żywności, w powietrzu lub w lekach, truciznach i wszelkiego rodzaju rzeczach, o czym człowiek w ogóle nie myśli. Wszystko jest właściwie możliwe, aby śmierć zakończyła życie, nie potrzebuje ona specjalnego zaproszenia lub reguły, ponieważ w

każdym przypadku sama je stwarza. Człowiek może wprowadzić decydować o tym, jakie dzieła stworzy w swoim życiu i jaką formę miłości, wiedzy i mądrości, a także pokoju, radości i wolności, pragnie wykształcić i przyswajać, aby wypełnić cel ewolucyjny swojego życia, ale ostatecznie nie ma mocy i władzy nad tym, kiedy śmierć po niego sięgnie. Nawet jeśli człowiek sam odbiera sobie życie, i tak nie ma żadnej władzy nad śmiercią, bo z powodu samobójstwa ucieka tylko od rzeczywistego czasu, który on sobie sam wybiera, dlatego, będąc sędzią własnego życia, faktycznie niszczy je i tchórzliwie od niego ucieka i od uświadomienia sobie odpowiedzialności za życie i wobec śmierci.

Człowiek umierając, traci swoje ciało fizyczne wraz ze wszystkimi siłami fizycznymi. Traci również wszystkie osoby, które w ciągu swojego życia polubił i pokochał, swoją rodzinę i przyjaciół, jak również wszystkich znajomych oraz innych ludzi. Musi opuścić swój dobytek tego świata materialnego, w tym całą swoją moc i sławę, podobnie jak swoje wszystkie zdolności i możliwości. Nie może niczego zabrać ze sobą w zaświaty, ponieważ w nim nie istnieją żadne materialne rzeczy, takie jak te na świecie, w którym obecnie żyje. Kiedy człowiek przechodzi z życia w śmierć, nie może mu ktokolwiek towarzyszyć, nie może zabrać ze sobą ani przyjaciół, kochanych czy znajomych, gdyż w zaświatach istnieje tylko stwórcza energia życia i energia uniwersalnej świadomości Stwórczości. Gdy człowiek umiera, musi umrzeć sam, nawet jeśli w procesie umierania towarzyszą mu jego bliscy, przyjaciele i znajomi. To nie jest jednak akompaniament śmierci, ale tylko towarzyszenie w procesie umierania, które nie eliminuje samotności w śmierci i umieraniu. Towarzyszenie w procesie umierania jest piękne i dobre, ale nie zmienia to faktu, samotności umierania, każdy bowiem musi tę drogę przejść w całkowitym osamotnieniu i nikt nie może mu bezpośrednio w rzeczywistym umieraniu ani w przejściu w zaświaty towarzyszyć. Tak więc towarzyszenie umierającemu jest tylko zewnętrzną, materialistyczną kwestią, zdolną do wyrażenia więzi fizycznej itd., dzięki której umierający może np. przyjąć miłość i doświadczyć uczucia spokoju. To, co człowiek może zabrać ze sobą w momencie śmierci, to tylko jego (indywidualna) forma energii życia natury stwórczej, ale nic poza tym, bo cała jego wiedza, jego prawdziwa miłość, mądrość, zdolność, umiejętności, nawyki, możliwości itd. nie istnieją w nim samym, lecz w bankach pamięci, które przetrwają wszystkie czasy, i po ponownym wstąpieniu stwórczej energii życia w nowym ludzkim ciele, ta nowa osobowość stworzona przez całościowy blok świadomościowy może podświadomie lub świadomie „czerpać” wiedzę w formie impulsów. Zatem wraz ze śmiercią cała wiedza i wszelkie predyspozycje, jak również wszystkie potencjały zgromadzone przez osobowość, myśli i uczucia, jak również czyny i emocje itd., zostaną zgromadzone, zebrane i ostatecznie zapisane w bankach pamięci, po czym „stara” osobowość zostanie rozwiązana, (ulegnie rozpadowi w procesie przetwarzania całego bloku starej świadomości w celu stworzenia miejsca dla nowej, która zostanie na nowo utworzona).

Człowiek, który przez całe swoje życie dąży do kształtowania i wypełniania go w sposób właściwy i ewolucyjny - jednocześnie świadomie przygotowując się na śmierć - zyska tym samym do niej szacunek; co więcej, nabierze i zachowa pewność siebie, pozwalającą przyjąć śmierć z godnością u kresu swych dni oraz skutecznie i bez lęku zmierzyć się z doświadczeniami, które pojawią się w trakcie procesu umierania. Jeśli człowiek w ciągu swojego życia pewnie kształci i rozwija świadomość związaną ze śmiercią i umieraniem, wówczas będzie w stanie z godnością podejść do własnego umierania i śmierci, na jaką obie zasługują. Kiedy poszczególne funkcje ciała fizycznego stopniowo zanikają, wtedy pojawia się radość i pokój, prawdziwa miłość i bezgraniczna wolność, pozwalająca rozpoznać promieniste światło elementarnej stwórczej sfery zaświatów. Świadomość rozpada się w agonię, w której świat materialny znika jakby przez zasłonę i ustępuje miejsca sferze pełnej harmonii i promieniującej jasności, której żadne materialne oko nie jest w stanie zobaczyć. Materialny stan świadomości rozpuszcza się, a jasne światło na progu śmierci wskazuje drogę do stwórczej nieskończoności.

Zgodnie z obecnym poziomem rozumowania ludzi, dla pojęć „forma duchowa”, „energia ducha” stosuje się bardziej zrozumiałe i przystępne terminy „energia Stwórczości” lub „Stwórcza energia życia”.

* „aktywność na jawie i potrzeba odpoczynku w postaci snu”

https://www.figu.org/files/figu_gratisschriften/leben_und_tod_sind_untrennbar_miteinander_verbunden.pdf

Wassermanzeit-Verlag, FIGU, Semjase-Silver-Star-Center, CH-8495 Schmidrüti ZH

Tłumaczenie: 27.07.2026 Maria Friedel, Maciej Malusi

Hinweis: Die beiden folgenden Übersetzungen wurden nicht von Figu SSSC überprüft.

Broschüre

Leben und Tod sind untrennbar miteinander verbunden

von Billy

Der Tod gehört ebenso zum Leben wie das Leben zum Tod. Beide können ohne einander nicht existieren, weil sie voneinander dermassen abhängig sind wie auch das Wachsein und der Schlaf.

Und wie der Schlaf eintritt, ohne dass der Mensch ihm entweichen kann, so tritt auch der Tod am Ende der Tage ein, ob der Mensch das nun will oder nicht. Doch während des Lebens macht er sich kaum oder überhaupt keine Gedanken darum, geschweige denn, dass Gefühle entstehen könnten, die sich mit dem Tod befassen.

Gedanken daran werden gar aus dem Bewusstsein verbannt, obwohl es besser wäre, eingehend darüber nachzudenken, um den wirklichen Sinn des Todes zu verstehen, denn dadurch würde auch der Sinn des Lebens klar.

Doch mitnichten werden ein Gedanke und ein Gefühl darauf gerichtet, und dies obwohl der Mensch täglich mit Hiobsbotschaften von Krieg, Verbrechen, Unglücksfällen, Mord und Katastrophen konfrontiert wird, die tausendfachen Tod fordern.

Aber kaum jemand denkt daran, dass dieser Tod auch das eigene Leben treffen kann.

Ganz offenbar scheinen viele Menschen zu glauben, dass der Tod nur die andern treffe, jedoch nicht die eigene Person.

Doch genau das ist nicht der Fall und stimmt also nicht, denn alle Menschen haben gleiche materielle Körper, die dem Alterungsprozess und der Vergänglichkeit eingeordnet sind und also früher oder später sterben und dem Tod anheimfallen werden.

Natürlich ist es dabei ein grosser Unterschied, ob ein natürlicher, unglücks-, krankheits- oder gewaltmässiger Tod stattfindet, doch so oder so wird er für jeden einzelnen Menschen unvermeidlich sein.

Darum soll der Mensch stets darauf bedacht sein, sich gedanklich und gefühlsmässig mit der Tatsache des

Uwaga: Poniższe dwa tłumaczenia nie zostały zweryfikowane przez Figu SSSC.

Broszurka

Życie i śmierć są nierozdzielnie ze sobą połączone

Autor: Billy

Śmierć należy do życia, jak i życie do śmierci. Obie nie mogą bez siebie istnieć, ponieważ są względem siebie tak zależne, jak jawa i sen*.

I tak jak człowiek przechodzi w stan snu, i nie może przed nim uciec, tak też przychodzi śmierć na koniec życia, obojętnie czy człowiek tego chce, czy nie.

Jednak podczas swojego życia myśli o tym rzadko albo w ogóle, nie mówiąc już o uczuciach, które mogłyby się pojawić, związane z tematem śmierci.

Myśli na ten temat są często wykluczane ze świadomości, chociaż byłoby lepiej dogłębniej na ten temat pomyśleć, aby zrozumieć prawdziwe znaczenie śmierci, bo to oznaczałoby również zrozumienie sensu życia.

Jednak niestety żadne myśli i uczucia nie są w tym kierunku kierowane, choć człowiek codziennie ma do czynienia ze złymi wieściami o wojnie, przestępstwach, nieszczęśliwych wypadkach, morderstwach i katastrofach, które pochłaniają tysiące ofiar.

A jednak mało kto myśli o tym, że śmierć może również zakończyć jego własne życie.

Najwyraźniej wiele osób wierzy w to, iż śmierć przychodzi tylko do innych, a nie do nich samych.

I właśnie tak nie jest i nie jest to również prawdą, ponieważ wszyscy ludzie mają takie same materialne ciała, które są poddane procesom starzenia i przemijania i tak prędzej czy później umrą i padną ofiarą śmierci.

Oczywiście istnieje duża różnica w tym, czy śmierć jest naturalną, z powodu nieszczęśliwego wypadku, śmiertelnej choroby lub spowodowana przemocą, ale tak czy inaczej, jest czymś nieuniknionym dla każdego.

W związku z tym człowiek powinien nieustannie mieć na uwadze, jak radzić sobie z myślami i

unvermeidlichen Todes auseinanderzusetzen, und zwar sowohl in Hinsicht auf die eigene Person wie auch hinsichtlich der nächsten Angehörigen und der Mitmenschen überhaupt.

Durch dieses vernünftige Denken und durch die daraus entstehenden kontrollierten Gefühle entsteht die Gewissheit, dass der Tod sowohl zum Leben gehört wie auch zur unaufhaltsamen Evolution, wie auch das Leben zur Evolution und zum unumgänglichen Tod gehört.

Daher soll der Tod niemals verdrängt, sondern als Gevatter für ein Weiterleben im Jenseitsbereich erkannt werden, der der Geistform den Weg für eine Wiedergeburt ebnet.

Also muss der Mensch der Tatsache des Todes ins Gesicht blicken und dessen Sinn und Zweck erkennen und sich bewusst werden, dass nur durch den Tod ein Fortschritt in ein weiteres Leben erfolgen kann.

Der Mensch muss sich mit dem Tod vertraut machen, der mehr bedeutet als nur das Sterben des materiellen Körpers.

Und tatsächlich, wird gründlich über Leben und Tod sowie über das Sterben und den Sinn des Lebens – der bewusste Evolution bedeutet – nachgedacht, dann ist die Gewissheit des Todes nicht schwierig einzusehen.

Das Universum ist sehr alt, doch gibt es darin kein materiell-körpergebundenes Lebewesen, weder tierischer noch menschlicher Natur, das unsterblich wäre.

Unsterblich nämlich ist nur die schöpferische Energie, aus der auch alle Geistformen animalischer und menschlicher sowie pflanzlicher Natur bestehen. So liegt es auch in der Natur des menschlichen Körpers, dass er vergänglich, verletzlich und unbeständig ist, und zwar ganz gleich wie dieser Körper auch immer geartet ist, ob dick ob dünn, ob schön oder hässlich.

In jedem Fall schreitet er von der Geburt an über das Leben unaufhörlich dem Sterben und dem Tod entgegen, wobei nichts ihn davon abzuwenden vermag.

Auch Reichtum oder Armut spielen für den Tod keine Rolle, auch nicht körperliche Kraft oder Schwäche, nicht Schmeichelei und Heuchelei, keine Bestechung, kein Beten und kein Fluchen oder irgendwelche andere Dinge, die sich der Mensch ausdenken könnte, um dem Tod entrinnen zu können.

Der Tod nämlich macht keine Unterschiede, und er holt alle, die einmal geboren sind.

Uczuciem realności nieuchronnej śmierci, zarówno w odniesieniu do samego siebie, a także najbliższej rodziny oraz wszystkich ludzi.

Przez to racjonalne myślenie i wynikające z niego kontrolowane uczucia, tworzy się pewność, że śmierć należy tak samo do życia, jak również do nieustannej ewolucji tak, jak życie do ewolucji i do nieuniknionej śmierci.

W związku z tym, myśli na temat śmierci nie powinny być nigdy tłumione, ale ją samą należy postrzegać jako przewodnika do dalszej egzystencji w zaświatach, która toruje drogę stwórczej energii życia do nowych narodzin.

Człowiek musi więc spojrzeć w oblicze śmierci, by zrozumieć jej sens oraz cel i zdać sobie sprawę z tego, że tylko dzięki śmierci może nastąpić postęp w kolejnym życiu.

Człowiek musi się obeznać z sensem śmierci, że oznacza ona więcej niż tylko przemijanie ciała materialnego.

I rzeczywiście, jeżeli dogłębnie zastanowić się nad życiem i śmiercią, jak również sensem życia - które oznacza świadomą ewolucję - to nie jest trudno pogodzić się z nieuchronnością śmierci.

Wszechświat jest bardzo stary, ale nie ma w nim żadnej istoty materialnej, fizycznie ucieleśnionej istoty żywej - czy to natury ludzkiej, czy zwierzęcej - która byłaby nieśmiertelną.

Nieśmiertelną jest tylko stwórcza energia, która jest podstawą wszystkich stwórczych form energii natury zwierzęcej czy ludzkiej, jak również roślinnej.

Zatem leży to w naturze ludzkiego ciała, że jest przemijające, podatne na zranienie i nietrwałe, niezależnie od tego, jaką ma naturę, czy jest grube czy chude, piękne czy brzydkie.

W każdym razie od narodzin nieustannie przez całe życie kroczy ono w kierunku umierania i śmierci i nic nie jest w stanie tego powstrzymać.

Dla śmierci nie odgrywają żadnej roli bogactwo ani bieda, siła czy słabość fizyczna, ani pochlebstwa i hipokryzja, żadne przekupstwo, ani modlitwy i żadne przeklinania czy cokolwiek innego, które człowiek mógłby wymyślić, aby uniknąć śmierci.

Ponieważ śmierć nie robi żadnej różnicy, ona zabiera każdego, kto się narodził.

Denkt der Mensch über den Tod nach, dann befällt ihn erstlich in gewisser Weise ein Unbehagen und lässt ihn unruhig werden, weil er zu Beginn seiner Gedanken und Gefühle im Tod etwas Bedrohliches zu erkennen und zu verspüren glaubt.

Doch diese reale Reaktion ist auch hilfreich, denn sie lässt erkennen, dass der Tod tatsächlich unausweichlich überall und ständig gegenwärtig ist.

Zwar kennt der Mensch den Zeitpunkt seines Todes nicht, an dem dieser das Leben niederstrecken wird, doch muss er stets die Gewissheit haben, dass das Leben durch den Tod unausweichlich ein Ende nehmen wird.

Niemand weiss, wann ihm die letzte Stunde schlägt, die schon die nächste sein kann – oder vielleicht auch am nächsten Tag, in einer Woche, in einem Monat oder Jahr, in einem Jahrzehnt oder in deren drei oder vier.

Kein Mensch kann sich selbst – auch nicht seinem Nächsten – garantieren, dass er die nächste Nacht noch leben wird.

Schon der winzigste Umstand vermag zu bewirken, dass Gevatter Tod sein Recht fordert und dass der Mensch seine materielle Welt plötzlich und unvorhergesehen verlassen muss.

Die Ursachen dafür können vielfältig sein und gar in der Nahrung, in der Atemluft oder in der Medizin liegen, in Giften und allerlei Dingen, worüber sich der Mensch niemals Gedanken macht.

Alles ist letztendlich möglich, dass der Tod dem Leben ein Ende bereitet, denn er bedarf keiner speziellen Aufforderung oder Regel, denn diese macht er sich in jedem Fall selbst.

Wohl vermag der Mensch zu bestimmen, welche Werke er in seinem Leben erschaffen und welche Form der Liebe, des Wissens und der Weisheit sowie seines Friedens, der Freude und der Freiheit er sich aufbauen und aneignen will, um die Existenz seines Lebens evolutiv zu erfüllen, doch letztendlich hat er trotzdem keine Macht darüber zu bestimmen, wann der Tod nach ihm greifen wird.

Selbst wenn der Mensch sich selbst tötet, besitzt er keine Macht darüber, denn durch die Selbsttötung entweicht er nur der wirklichen Zeit, die durch ihn selbst festgelegt wird, folglich wird ein Richten des eigenen Lebens zu einem Fakt der Zerstörung und der feigen Flucht aus dem Leben und vor der Wahrnehmung der Verantwortung gegenüber diesem und gegenüber dem Tod.

Stirbt der Mensch, dann verliert er seinen physischen Körper mit all seinen körperlichen Kräften.

Gdy człowiek zastanawia się nad śmiercią, ogarnia go w pierwszej chwili pewne nieprzyjemne uczucie i robi się niespokojny, ponieważ w zaraniach swych myśli i uczuć zdaje się w śmierci dostrzegać i wyczuwać coś groźnego.

Jednak taka rzeczywista reakcja jest również pomocna, ponieważ daje do zrozumienia, że śmierć jest rzeczywiście nieuchronnie obecna wszędzie i zawsze.

Chociaż człowiek nie zna chwili swojej śmierci, w której jego życie się skończy, musi jednak zawsze mieć pewność tego, że śmierć jest nieuniknionym kresem życia.

Nikt nie wie, kiedy wybije jego ostatnia godzina, to może być ta następna, a może nawet któraś następnego dnia, tygodnia, miesiąca lub roku, za dziesięć, za trzydzieści albo czterdzieści lat.

Nikt nie może zagwarantować sobie ani, żadnej bliskiej mu osobie, że przeżyje następną noc.

Nawet jakiś najmniejszy fakt jest w stanie spowodować, że śmierć przychodzi do człowieka i żąda od niego niespodziewanego i natychmiastowego opuszczenia jego materialnego świata.

Powody tego mogą być bardzo różne i mogą leżeć nawet w żywności, w powietrzu lub w lekach, truciznach i wszelkiego rodzaju rzeczach, o czym człowiek w ogóle nie myśli.

Wszystko jest właściwie możliwe, aby śmierć zakończyła życie, nie potrzebuje ona specjalnego zaproszenia lub reguły, ponieważ w każdym przypadku sama je stwarza.

Człowiek może wprawdzie decydować o tym, jakie dzieła stworzy w swoim życiu i jaką formę miłości, wiedzy i mądrości, a także pokoju, radości i wolności, pragnie wykształcić i przyswajać, aby wypełnić cel ewolucyjny swojego życia, ale ostatecznie nie ma mocy i władzy nad tym, kiedy śmierć po niego sięgnie.

Nawet jeśli człowiek sam odbiera sobie życie, i tak nie ma żadnej władzy nad śmiercią, bo z powodu samobójstwa ucieka tylko od rzeczywistego czasu, który on sobie sam wybiera, dlatego, będąc sędzią własnego życia, faktycznie niszczy je i tchórzliwie od niego ucieka i od uświadomienia sobie odpowiedzialności za życie i wobec śmierci.

Człowiek umierając, traci swoje ciało fizyczne wraz ze wszystkimi siłami fizycznymi.

Er verliert aber auch all seine ihm im Leben lieb gewordenen Menschen, seine Familie und Freunde sowie all die Bekannten und sonstigen Mitmenschen.

Er muss all seinen Besitz auf der materiellen Welt zurücklassen, so auch all seine Macht und seinen Ruhm, wie auch all seine Fähigkeiten und Möglichkeiten.

Er kann nichts ins Jenseits mitnehmen, denn im Totenreich existieren keine materiellen Dinge wie auf der Welt, auf der das aktuelle Leben gelebt wird.

Er kann auch von niemandem begleitet werden, wenn er, der Mensch, vom Leben in den Tod übergeht; keine Freunde, keine Lieben und keine Bekannten kann er mitnehmen, denn im Reiche des Todes existiert nur die Energie des Geistes und die Energie des Universalbewusstseins, der Schöpfung.

Wenn der Mensch stirbt, dann muss er alleine sterben, auch wenn er von seinen Lieben, Freunden und Bekannten auf dem Weg des Sterbens begleitet wird.

Dies ist jedoch keine Todesbegleitung, sondern nur eine Sterbebegleitung, die das Alleinsein im Tod und im Sterbennicht aufhebt.

Sterbebegleitung ist schön und gut, doch ändert sie nichts am Alleinsein beim Sterben, denn dieser Weg muss von jedem Menschen ganz allein gegangen werden und niemand kann ihn beim wirklichen Sterben direkt und in das Totenreich begleiten.

So ist die Sterbebegleitung nur eine äusserliche, materielle Angelegenheit, die eine materielle Verbundenheit usw. zum Ausdruck bringen kann, durch die der Sterbende z.B. Liebe zu empfangen und Frieden zu erfühlen vermag.

Was der Mensch in den Tod mitnehmen kann, ist nur seine Geistform schöpferischer Natur; mehr jedoch nicht, denn all sein Wissen, seine wirkliche Liebe, seine Weisheit, sein Können, seine Fähigkeiten, Gewohnheiten und Möglichkeiten usw. existieren nicht in ihm selbst, sondern in den Speicherbänken, die alle Zeiten überdauern und von denen nach der Wiedergeburt der Geistform in einem neuen menschlichen Körper die durch den Gesamtbewusstseinsblock neu geschaffene Persönlichkeit impulsartig unterbewusst oder bewusst wieder Wissen «abziehen» kann.

Mit dem Tod werden also alles Wissen und alle Anlagen sowie alle Potentiale, die durch Gedanken und Gefühle sowie durch Handlungen und Emotionen usw. durch die Persönlichkeit

Traci również wszystkie osoby, które w ciągu swojego życia polubił i pokochał, swoją rodzinę i przyjaciół, jak również wszystkich znajomych oraz innych ludzi.

Musi opuścić swój dobytek tego świata materialnego, w tym całą swoją moc i sławę, podobnie jak swoje wszystkie zdolności i możliwości.

Nie może niczego zabrać ze sobą w zaświaty, ponieważ w nim nie istnieją żadne materialne rzeczy, takie jak te na świecie, w którym obecnie żyje.

Kiedy człowiek przechodzi z życia w śmierć, nie może mu ktokolwiek towarzyszyć, nie może zabrać ze sobą ani przyjaciół, kochanych czy znajomych, gdyż w zaświatach istnieje tylko stwórcza energia życia i energia uniwersalnej świadomości Stwórczości.

Gdy człowiek umiera, musi umrzeć sam, nawet jeśli w procesie umierania towarzyszą mu jego bliscy, przyjaciele i znajomi.

To nie jest jednak akompaniament śmierci, ale tylko towarzyszenie w procesie umierania, które nie eliminuje samotności w śmierci i umieraniu.

Towarzyszenie w procesie umierania jest piękne i dobre, ale nie zmienia to faktu, samotności umierania, każdy bowiem musi tę drogę przejść w całkowitym osamotnieniu i nikt nie może mu bezpośrednio w rzeczywistym umieraniu ani w przejściu w zaświaty towarzyszyć.

Tak więc towarzyszenie umierającemu jest tylko zewnętrzną, materialistyczną kwestią, zdolną do wyrażenia więzi fizycznej itd., dzięki której umierający może np. przyjąć miłość i doświadczyć uczucia spokoju.

To, co człowiek może zabrać ze sobą w momencie śmierci, to tylko jego (indywidualna) forma energii życia natury stwórczej, ale nic poza tym, bo cała jego wiedza, jego prawdziwa miłość, mądrość, zdolność, umiejętności, nawyki, możliwości itd. nie istnieją w nim samym, lecz w bankach pamięci, które przetrwają wszystkie czasy, i po ponownym wstąpieniu stwórczej energii życia w nowym ludzkim ciele, ta nowa osobowość stworzona przez całościowy blok świadomościowy może podświadomie lub świadomie „czerpać” wiedzę w formie impulsów.

Zatem wraz ze śmiercią cała wiedza i wszelkie predyspozycje, jak również wszystkie potencjały zgromadzone przez osobowość, myśli i uczucia, jak również czyny i emocje itd., zostaną zgromadzone,

angesammelt wurden, aufgehoben und endgültig in den Speicherbänken abgelagert, wonach dann durch einen Verarbeitungsprozess des Gesamtbewusstseinsblocks die alte Persönlichkeit aufgelöst wird, um einer neuen Platz zu machen, die neu erschaffen wird.

Bemüht sich der Mensch während seines Lebens, sich dieses richtig und evolutiv zu gestalten und zu erfüllen sowie sich bewusst auf den Tod vorzubereiten, dann wird er auch Ehrfurcht dem Tod gegenüber erlangen, so aber auch Zuversicht gewinnen und bewahren, um am Ende seiner Tage den Tod würdig zu empfangen und wirkungsvoll und furchtlos mit den Erfahrungen umzugehen, die während des sterbenden Überganges zum Tod in Erscheinung treten.

Wenn sich der Mensch während seines Lebens wahrheitlich schult, um eine Bewusstheit in bezug des Todes und des Sterbens zu entwickeln, dann wird er fähig sein, mit seinem Sterben und mit seinem Tod in der würdigen Weise umzugehen, wie beide es verdienen.

Lösen sich dann die einzelnen Funktionen des materiellen Körpers schrittweise auf, dann treten Freude und Frieden sowie wahre Liebe und eine grenzenlose Freiheit in Erscheinung, die das strahlende Licht der elementaren geistigen Jenseitsebene erkennen lassen.

Das Bewusstsein verfällt in Agonie, wodurch die materielle Welt wie durch einen Schleier verschwindet und einer Sphäre weicht, die voller Harmonie erwallt und in einer strahlenden Helligkeit strahlt, die kein materielles Auge zu erblicken vermag.

Der materielle Bewusstseinszustand löst sich auf, und das klare Licht der Schwelle des Todes weist den Weg in die jenseitige, schöpferische Unendlichkeit.

Erschienen in Wassermannzeit-Verlag
FIGU, Semjase-Silver-Star-Center
CH-8495 Schmidrüti ZH
Quelle:

zebrane i ostatecznie zapisane w bankach pamięci, po czym „stara” osobowość zostanie rozwiązana, (ulegnie rozpadowi w procesie przetwarzania całego bloku starej świadomości w celu stworzenia miejsca dla nowej, która zostanie na nowo utworzona).

Człowiek, który przez całe swoje życie dąży do kształtowania i wypełniania go w sposób właściwy i ewolucyjny - jednocześnie świadomie przygotowując się na śmierć - zyska tym samym do niej szacunek; co więcej, nabierze i zachowa pewność siebie, pozwalającą przyjąć śmierć z godnością u kresu swych dni oraz skutecznie i bez lęku zmierzyć się z doświadczeniami, które pojawią się w trakcie procesu umierania.

Jeśli człowiek w ciągu swojego życia pewnie kształci i rozwija świadomość związaną ze śmiercią i umieraniem, wówczas będzie w stanie z godnością podejść do własnego umierania i śmierci, na jaką obie zasługują.

Kiedy poszczególne funkcje ciała fizycznego stopniowo zanikają, wtedy pojawia się radość i pokój, prawdziwa miłość i bezgraniczna wolność, pozwalająca rozpoznać promieniste światło elementarnej stwórczej sfery zaświatów.

Świadomość rozpada się w agonię, w której świat materialny znika jakby przez zasłonę i ustępuje miejsca sferze pełnej harmonii i promieniującej jasności, której żadne materialne oko nie jest w stanie zobaczyć.

Materialny stan świadomości rozpuszcza się, a jasne światło na progu śmierci wskazuje drogę do stwórczej nieskończoności.

Opublikowane w Wassermannzeit-Verlag
FIGU, Semjase-Silver-Star-Center
CH-8495 Schmidrüti ZH
Źródło:

https://www.figu.org/files/figu_gratisschriften/leben_und_tod_sind_untrennbar_miteinander_verbunden.pdf

Tłumaczenie: 27.07.2026 Maria Friedel, Maciej Malusi